

[Ole Vig Jensen]

en utidig sammenblanding af de rejseudgifter, der totalt kan gøres op for offentlige rejser – hvis man overhovedet kan gøre dem op i det tal – når man tager de tal, der står her, og så hæfter denne opgørelse specielt på en rejsevirkksomhed knyttet til folketinget.

Det er i øvrigt min opfattelse, at folketingets medlemmer rejser meget lidt og kun, når der er et klart formuleret formål, og det er vi i øvrigt tilhængere af i det radikale venstre. Fremskridtspartiets eventuelt manglende interesse for eller evne til at få noget ud af at være med i sådanne delegationsrejser skal ikke forhindre andre partier i at få glæde af at deltage i sådanne parlamentsrejser.

Vi afviser altså det foreliggende forslag.

Arne Melchior (CD):

Jeg synes, hr. Bjørn Poulsen meget rigtigt påpegede, at dette forslag egentlig burde høre ind under underholdningsafdelingen. Jeg synes, hr. Bjørn Poulsen gjorde det særdeles udmærket. Han satte spørgsmålstegn ved, om fremskridtspartiet besidder humor. Jeg kan svare ham, at det gør man, nemlig når det kan ske på andres bekostning. Dette er et af de mest populistiske, tarveligt popularitetssøgende forslag, der nogen sinde er blevet fremsat, og det vil dog sige meget, når vi har haft fremskridtspartiet her i snart mange år.

Jeg skal alligevel lægge en lille smule alvor i det til trods for den måde, hr. Glistrup i sin fristil, som hedder: »Bemærkninger til forslaget«, svinger sig igennem bibel- og verdenshistorien på, hvor man nævner både Cæsars hustru og Jerikomuren, som ganske vist ikke faldt på grund af nogle trompestød, men det kan jeg give hr. Glistrup en privatlektion i senere. For øvrigt er der ikke noget, der hedder en »trompeterer«; det hedder en trompeter, når vi nu endelig skal i underholdningsafdelingen.

Man benytter også ordet »rejseri«. Det står ganske vist i »Nudansk ordbog«, men det svarer fuldstændig til, at visse partier – og et af dem får straks ordet – siger »profit«, når vi andre siger »overskud«. Hr. Glistrup siger altså »rejseri«, når der er tale om rejser.

Men i næste sætning fremsætter han den påstand, at byrden nu overstiger 1 mia kr. årlig. Punktum. Fastslået. Hr. Poulsgaard sagde ellers lige i sin ordførertale, at det ikke havde været muligt at få oplyst, hvor meget

beløbet egentlig er, men hr. Glistrup fastslår altså ganske kort, at sådan er det. Jeg vil gerne have dokumentation for det beløb.

Men selv hvis der kan gives dokumentation for, at embedsmænd og politikere i stat, amter, kommuner og styrelser osv. rejser for dette beløb, siger denne oplysning intet. Det ville være det samme som at sige, at gennemsnitstemperaturen i Danmark er 11½° C; det ville ikke noget menneske blive klogere af. Det afgørende er, om Hvidovre kommunalbestyrelse, Århus amtsråd eller dette eller hint folketingsudvalg rejser for meget, og i hvilket tilfælde det er sket; det er en relevant oplysning. Alt det andet er det rene gratis sludder, arm i arm med Ekstra Bladet.

Jeg har også været på et par rejser på folketingets vegne, dog meget få. Jeg har f.eks. været i Paris i tre dage, og dér fik jeg ikke et hotelværelse, men et kammer. Da jeg gjorde vrøvl på ambassaden, fik jeg at vide, at der var en limit på 170 kr. for hotelværelser til folketingsmedlemmer i Paris.

Jeg har også været i FN til en samling. Jeg betragtede det faktisk som en oplevelse, men også som et offer, og de få rejser, jeg har været på, har alle haft et meget hårdt arbejdsprogram. – Der er nogle, der smiler. – Jo, det er et offer at være borte fra to små børn i 6 uger. Det er muligt, at hr. Glistrup føler det på en anden måde, men sådan føler jeg det, og det har jeg ret til. At denne form for rejseliv og den indkvartering, vi fik i et hotel af mellemklasse eller under mellemklasse i New York, skulle være »luksusrejselivets ødelandsfråds«, vil jeg pure benægte.

Jeg vil påstå, at vi rejser alt for lidt. Jeg har siddet i udenrigspolitisk nævn og i kulturudvalget i 4 år. Det har medført én rejse, nemlig som medlem af delegationen ved FN et år. Jeg har siddet i erhvervsudvalget og i arbejdsmarkedsudvalget i adskillige år. Det har ikke medført nogen rejser.

Det er altså min mening, at politikerne, især i folketinget, rejser for lidt. Det kan ikke være rigtigt, at forretningsfolk og journalister skal ud at se tingene ved selvsyn, men at politikere, som vedtager en finanslov på et trecifret milliardbeløb, og som har den indflydelse i den offentlige debat, de har og skal have, ikke skal have et førstehåndstryk, men skal nøjes med reportager af diverse journalister og andre, der rejser ud.